

DET DANSKE FILMINSTITUTS BIBLIOTEK

FARLIG FORBRYDERSKE, EN

PROGRAMMER CREDITS MM.

✓ 8

4480

En farlig „Forbryderske“

En lille Politihistorie,

som — skønt den handler om en bortflygtet
Bankkasserer — alligevel er munter og
lykkelig i sin Udgang.

Hovedpersonerne:

Fritz Kent, Bankkasserer
Beate Powel, hans Kæreste
Pinner, Opdagelsespolitiets Chef

Blone Portepenge

Iscenesættelse ved
Schnedler Sørensen.

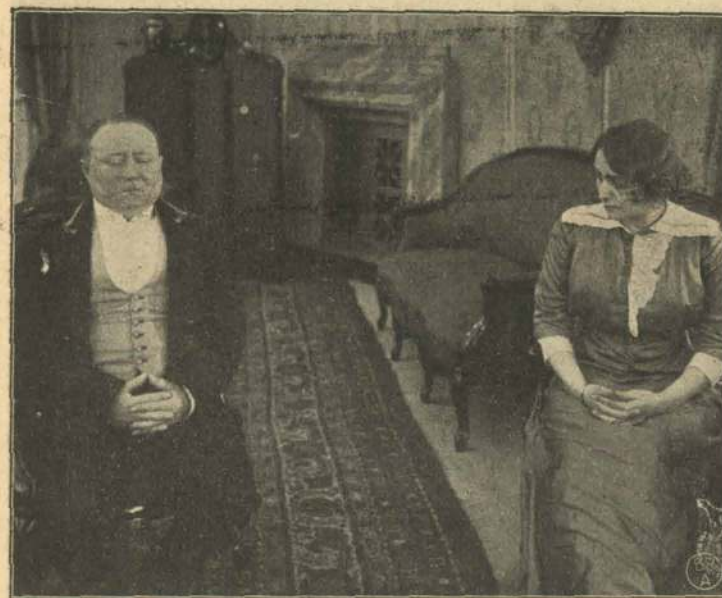
Afdelingerne:

1. Banken aabnes.	21. Flygtet.
2. „Hvor er Kassereren?“	22. I Kupéen.
3. En kedelig Opdagelse.	23. Et uventet Møde.
4. Kassen stemmer ikke.	24. Den rare Opdager.
5. Et Brev.	25. „Giv mig et Glas Vand“.
6. Sagen overgives til Politiet.	26. Kvindelist er uden Ende.
7. Opdagelsespolitiet's Chef underrettes.	27. Et farligt Spring.
8. Husundersøgelsen.	28. Forfølgelsen.
9. Et Portræt.	29. Den afbrudte Rejse fortsættes.
10. Den hemmelige Kode.	30. I Håvre.
11. Et Telegram.	31. Et Gensyn
12. Den snu Opdager.	32. — og en Overraskelse.
13. „Hvem er Damen?“	33. I Fælden.
14. Adressen findes.	34. En Invitation.
15. „De maa sige mig alt!“	35. Appetiten er sløj.
16. En Kaution.	36. En Trumf i Baghaanden.
17. „Pas nu godt paa!“	37. Telegrammet.
18. Den kløgtige Tjener.	38. Fælles Glæde.
19. „Vil De rejse til London“.	39. En human Politimand.
20. Overlistet.	40. Mod det nye Land.

Samtlige Roller udføres — som hosstaaende Billeder viser — af udmærkede Skuespillere, just dem, som vort Publikum altid er glad ved at se paa Filmen!

En farlig „Forbryderske“.

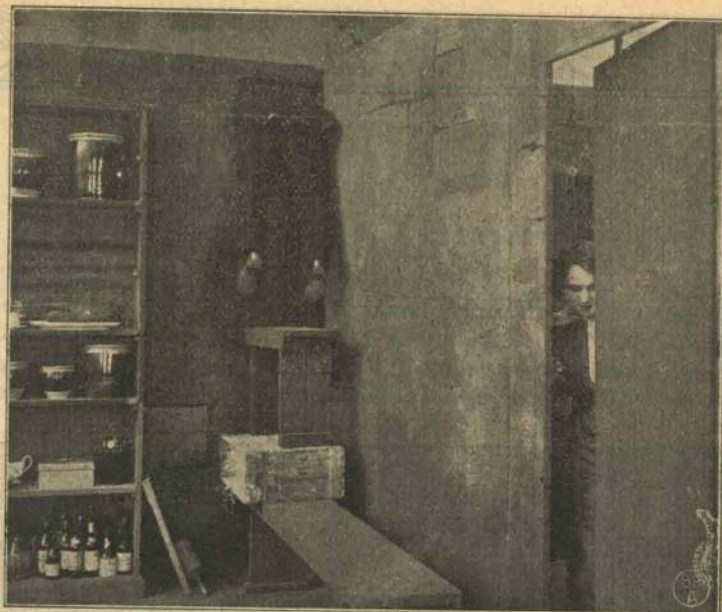
Den unge *Fritz Kent*, Bankkassereren, har regnet og regnet, indtil Tallene summede i hans Hovede som Bier i en Biskube. Trods sin Ungdom er han hurtigt avanceret til den betroede Stilling som Bankens Kasserer. Men med Æren følger

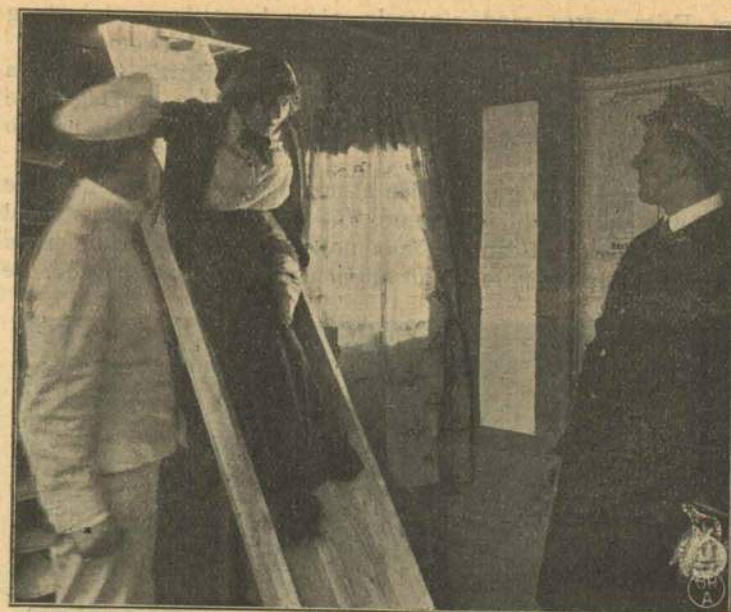
En Cerberus.

Ansaret, og dette hviler særlig tungt paa hans unge Skuldre i disse Dage, thi han har konstateret en betydelig Kassemangel. Hvorledes den er opstaaet, begriber han ikke. Men den er der. Den Kendsgerning kommer han ikke uden om. Han regner og regner — til ingen Nytte. Han finder ingen Løsning, ingen Udvej ud af Talkolonnernes Vildnis.

Hvad vil vel Bankdirektøren sige? Hvad vil mon Kammeraterne tro? Og hans gamle Moder? Alle disse Spørgsmaal,

„Nu hænger han godt . . .“

En ubuden Gæst i Postvognen.

En halsbrækkende Volte.

„De er en rar én til at passe paa!“

som Fritz retter mod sig selv, piner hans Samvittighed og hans Æresfølelse. Man vil naturligvis gaa ud fra som en Selvfølge, at han er en Tyv. Det sortner for Fritz's Øjne. Saa hellere — flygte fra det hele! Det maa jo dog en Dag blive opklaret, at han ikke er nogen Tyv. Til den Tid kan han jo vende tilbage.

Som tænkt, saa gjort. Uden at meddele om sit Forehavende til andre end sin lille Kæreste, *Beate Powel*, gør han sig i al Hast rejseberedt. Beate tør han nok betro sig til. Hun er en kæk lille Pige, som lover at følge ham til Verdens Ende. De

I bange Tanker.

aftaler en bestemt Telegrafkode, og han lover hende, saasnart han mener sig i Sikkerhed, da at telegrafere efter hende. Og saa rejser han.

Næste Morgen i Banken. Almindelig Bestyrtelse. Bankdirektøren bliver rent perplex. Han stormer straks til Politiasistenten, og uden at spille et Minut sætter denne sig i Forbindelse med Opdagelsespolitiets Chef, Hr. *Pinner*, og hos denne brave Mand kommer Sagen — i Ordets dybeste Betydning — i de rette Hænder. Hr. *Pinner* faar hurtigt konstateret, at Fritz Kent er forlovet, og at hans Kæreste er den nydelige *Beate Powel*, Datter af en hovedrig Mand. Hr. *Pinner* aflægger den unge Dame et Besøg.

„I Lovens Navn forlanger jeg at faa at vide alt, hvad De véd om Deres Kærestes nuværende Tilholdssted!“ siger Hr. *Pinner* med paataget streng Mine.

Beate udleverer uden Tøven et Telegram, som den Elskede har sendt hende. I Telegrammet staar, at han er i Hamborg og agter at begive sig til London. Men dechifreret efter den aftalte Kode fortæller Telegrammet, at han er i Håvre, hvor han vil afvente hendes Ankomst, hvorefter de skal tage sammen til Rio.

Hr. *Pinner* stikker Telegrammet til sig. Inden han forlader

Glad Ungdom.

den unge Dames Hjem, forlanger han af Faderen en betydelig Kaution som Sikkerhed for, at Datteren ikke undviger. Saa gaar han roligt hen paa sit Kontor. Han telegraferer til Hamborg-Politiet og instruerer samtidig en af sine Hjælpere, der med først afgaaende Tog skal rejse til London for det Tilfælde, at Fritz skulde undslippe Hamborgs Politifolk.

Omtrent omgaaende indløber Svaret fra Politiet i Hamborg: der er og har ikke været en Person af det opgivne Signalement i Hamborg i de sidste Dage.

Hr. *Pinner* studser.

Telegrammet maa altsaa være falsk.

Hr. *Pinner* klør sig bag Øret.

Optaget af
Nordisk Films Co.
København

Det er jo ikke første Gang, han læser et falsk Telegram. Han prøver at læse det paa forskellige Maader. Han udskiller hvert andet Bogstav af Telegrammet. Det siger ham intet.

Saa finder han paa at stille alle Telegrammets Begyndelsesbogstaver sammen.

Koden er funden!

Fyren er altsaa i Håvre. Der er ingen Tid at spille. Afsted!

Han naar Toget, og Tilfældet er saa hensynsfuldt at anbringe ham i samme Kupé som — Beate. Hun forstaar, at hun er fangen, men ser dog sit Snit til at undvige. Hun løber ud paa Togets Platform og svinger sig derfra op paa Taget. Her staar et Par Postfunktionærer parate ved de Postsække, der skal kastes over til det modgaaende Tog.

Dristigt foretager hun den samme farlige Luftrejse som Postsækkene!! Eksperimentet lykkes!

Hr. Pinner har dog ikke tabt hende af Syne, og i Løbet af faa Timer er de atter forenede.

De tager nu sammen til Håvre. Paa Banegaarden dér modtages de af Fritz, der bliver ikke lidt forundret ved at se sin Kæreste i Selskab med en Opdager.

Forundringen stiger, da Hr. Pinner inviterer de to unge Mennesker til Middag paa Byens Hotel. Han har meget rigtigt set, at Fritz ikke hører til de farlige Forbrydere, og at Beate er en modig lille Pige, som ikke vil kaste sig hen til en simpel Tyv.

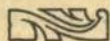
Og han beslutter at hjælpe de to unge til at blive lykkelige.

Han telegraferer til hendes Fader, at han nu har begge Fuglene i Bur. Og han tilføjer i Telegrammet, at Hr. Powel i Stedet for at rykke ud med den Sum, han har stillet som Sikkerhed for, at Datteren ikke undveg, lige saa godt kan dække Svigersønnens Kassemangel og saa forøvrigt give de to Trofaste Lov til at gifte sig med hinanden og prøve Lykken i det Fremmede.

„Jeg garanterer for Fritz Kent!“ saaledes slutter Hr. Pinner Telegrammet til Beates Fader.

Og i Svaret, der indløber midt under Middagen, giver Hr. Powel Løfte om at klare Mellemværendet med Banken og skænker iøvrigt Parret sin Velsignelse.

Næste Dag rejser de to Unge til Amerika — han for at begynde Livet forfra. Paa Kajen vinker Hr. Pinner Farvel til den „farlige Forbryder“ og den „farlige Forbryderske“.

Reklametrykkeriet (Busch & Petersen), Aarhus.

Optaget af
Nordisk Films Co.

Nº 54

EN ROMANTISK HISTORIE.

Den unge Fritz Kent, Bankkassereren, har regnet og regnet, indtil Tallene summede i hans Hovede som Bier i en Bikube. Trods sin Ungdom er han hurtigt avanceret til den betroede Stilling som Bankens Kasserer. Men med Æren følger Ansvaret, og dette hviler særlig tungt paa hans unge Skuldre i disse Dage. Thi han har konstateret en betydelig Kassemangel. Hvorledes den er opstaaet, begriber han ikke. Men den er der. Den Kendsgerning kommer han ikke udenom. Han regner og regner - til ingen Nytte. Han finder ingen Løsning, ingen Vej ud af Talkolonnernes Vildnis.

Hvad vil vel Bankdirektøren sige? Hvad vil Kammeraterne tro? Og hans gamle Moder, vel? Alle disse Spørgsmaal, som Fritz retter til sig selv, piner hans Samvittighed og hans Æresfølelse. Man vil naturligvis gaa ud fra som en Selvfølge, at han er en Tyv. Det sortner for Fritz's Øjne. Saa hellere flygte fra det hele. Det maa jo dog en Dag blive opklaret, at han ikke er nogen Tyv. Til den Tid kan han jo vende tilbage.

Som tænkt, saa gjort. Uden at meddele om sit Forehavende til andre end sin Ælle Kæreste, Beate Powel, gør han sig i al Hast rejseberedt. Beate tør han nok betro sig til. Hun er en kæk lille Pige, som lover at følge ham til Verdens Ende. De aftaler en bestemt Telegrafcode, og han lover hende, saasnart han mener sig i Sikkerhed, da at telegrafere efter hende. Og saa rejser han.

Næste Morgen i Banken. Almindelig Bestyrtelse. Bankdirektøren bliver rent perpleks. Han stormer straks til Politiassistenten, og denne sætter sig, uden at spille et Minut, i Forbindelse med Opdagelsespolitiets Chef, Herr Pinner, og hos denne brave Mand kommer Sagen - i Ordets dybeste Betydning - i de rette Hænder. Herr Pinner faar hurtigt konstateret, at Fritz Kent

er forlovet, og at hans Kæreste er den nydelige Beate Fowel, Datter af en hovedrig Mand. Herr Pinner aflægger den unge Dame et Besøg.

-I Lovens Navn forlanger jeg at faa at vide alt, hvad De ved om Deres Kærestes nuværende Tilholdssted! siger Herr Pinner med paataget streng Mine.

Beate udleverer uden Tøven et Telegram, som den Elskede har sendt hende. I Telegrammet staar, at han er i Hamburg og agter at begive sig til London. Men déchifreret efter den af-talte Kode fortæller Telegrammet, at han er i Håvre, hvor han vil afvente hendes Ankomst, hvorefter de skal tage sammen til Rio.

Herr Pinner stikker Telegrammet til sig. Inden han forlader den unge Dames Hjem, forlanger han af Faderen en betydelig Kaution som Sikkerhed for, at Datteren ikke undviger. Saa gaar han roligt hen paa sit Kontor. Han telegraferer til Hamburg Politiet og instruerer samtidig en af sine Hjælpere, der med først afgaaende Tog skal rejse til London for det Tilfælde, at Fritz skulde undslippe Hamburgs Politifolk.

Omtrent omgaaende indløber Svaret fra Politiet i Hamburg: der er og har ikke været en Person af det opgivne Signalement i Hamburg i de sidste Dage. Herr Pinner studser. Telegrammet maa altsaa være falsk. Herr Pinner klør sig bag Øret. Det er jo ikke første Gang han læser et falsk Telegram. Han prøver at læse det paa forskellige Maader. Han udskiller hvert andet Bogstav af Telegrammet. Det siger ham intet. Saa finder han paa at stille alle Telegrammets Begyndelsesbogstaver sammen. Koden er funden. Fyren er altsaa i Håvre. Der er ingen Tid at spille. Afsted! Han naar Toget, og Tilfældet er saa hensynsfuldt at anbringe ham i samme Kupé som - Beate. Hun forstaar, at hun er fangen, men ser dog sit Snit til at undvige. Hun løber ud paa Togets Platform og svinger sig derfra op paa Taget. Her staar et Par Postfunktionærer parate ved de Postsække, der skal kastet over til det modgaaende

Tog. Herr Pinner har dog ikke tabt hende af Syne, og i Løbet af faa Timer er de atter forenede. De tager nu sammen til Håvre. Paa Banegaarden i Håvre Modtages de af Fritz, der bliver ikke lidt forundret ved at se sin Kæreste i Selskab med en Opdager. Forundringen stiger, da Herr Pinner inviterer de to unge Mennesker til Middag paa Byens Hotel. Han har meget rigtigt set, at Fritz hører ikke til de farlige Forbrydere, og at Beate er en modig lille Pige, som ikke vil kaste sig hen for en simpel Tyv. Og han beslutter at hjælpe de to unge til at blive lykkelige. Han telegraferer til hendes Fader, at han nu har begge Fuglene i Bur. Og han tilføjer i Telegrammet, at Herr Powel i Stedet for at rykke ud med den Sum, han har stillet som Sikkerhed for at Datteren ikke undveg, lige saa godt kan dække Svingersønnens Kasseangel og saa forøvrigt give de to Trofaste Lov til at gifte sig med hinanden og prøve Lykken i det Fremmede.

-Jeg garanterer for Fritz Kent! saaledes slutter Herr Pinner Telegrammet til Beates Fader. Og i Svaret, der indløber midt under Middagen, giver Herr Powel Løfte om at klare Mellemværendet med Banken og skænker iøvrigt Parret sin Velsignelse.

Næste Dag rejser de to Unge til Amerika - han for at begynde Livet forfra. Paa Kajen vinker Herr Pinner til Afsked.

-----ooOoo-----

EINE ROMANTISCHE GESCHICHTE.

Personen:

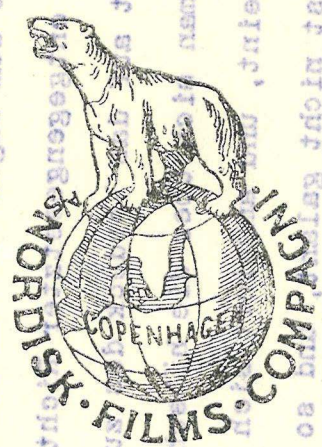
Bankkassierer Paul Kent	Herr Eriksen
Seine Verlobte Lydia Wilson	Clara Wieth
Criminalkommissar Pinner	Johannes Ring

~~Als die Bankbureaux geöffnet werden, bemerkt man, dass die~~
Kasse nicht stimmt. Der Kassierer ist nicht gekommen; man schöpft Verdacht, sucht ihn auf; allein seine alte Mutter erzählt weinend, dass er entflohen sei, weil die Kasse unerklärlicherweise nicht in Ordnung gewesen sei. Man verständigt die Polizei, und der Kriminalkommissar Pinner entdeckt bei der Haussuchung die Photographie einer entzückenden jungen Dame, die ihm die Ursache alles Uebels zu sein scheint. Er erfährt durch den Photographen, der die Aufnahme gemacht hat, die Adresse der Schönen und sucht sie auf, um sie sofort zu verhaften.

Allein der wohlhabende Vater legt sich, trotzdem er über die ihm so plötzlich aufgedeckten fatalen Beziehungen seiner Tochter, empört ist ins Mittel und verhindert die Verhaftung durch Hinterlegung einer Kautions von 50.000 Mark. Bei dieser Gelegenheit entringt Pinner der schönen Lydia ein Telegramm, das ihm Aufklärung über den Fluchtort des Kassierers gibt. Daraus gewinnt er aber auch den Eindruck, dass Pauls Versicherung das Geld nicht genommen zu haben, aufrichtig ist, und beschliesst sich persönlich Klarheit zu verschaffen.

Lydia sitzt ruhelos in ihrem Zimmer, immer beobachtet von dem Diener, der vom Herrn Papa strengste Weisung hat, sie nicht aus den Augen zu lassen. Aber Mädchenlist und Liebe siegen immer; es gelingt ihr, den Diener hinters Licht zu führen, ihr Kofferchen zu packen und zum Bahnhof zu entkommen. Doch kaum hat der Zug die Bahnhofshalle verlassen, kaum hat sie sich wohlig in die Kissen zurückgelehnt, als ein Herr neben ihr Platz nimmt, in welchem sie bald Pinner wiedererkennt. Sie erschrickt, doch er versichert beruhigend, dass er ihrem Liebsten nichts tun würde. Allein sie beruhigt sich nicht, sondern entflieht aus dem Wagen auf das Dach des nächsten Wagens, wo die Post für den in entgegengesetzter Richtung kommenden Zug erledigt wird, und springt auf das Verdeck des zurückfahrenden Zuges. Im Postwagen wundert man sich über die hübsche Last, die zwischen den Postsäcken erscheint, und amüsiert sich köstlich. Doch die gestrenge Bahnpolizei ist nicht galant, und so dauert es nicht lange, bis Lydia wieder dem gehassten Kommissar zugeführt wird und mit ihm die Reise zu dem Geliebten fortsetzen muss.

Paul erwartet sie selbstverständlich auf dem Bahnhof. Aber wie erstaunt ist er, seine Getreue mit einem fremden Herrn zu sehen, der sich seiner väterlich, allzu väterlich annimmt. Die Tatsache, dass Paul fast keinen Pfennig im Portemonnaie hat, bestätigt ihm, dass Paul an dem Bankkassendeficit unschuldig ist. Der Kommissar lädt die Beiden zum Frühstück ein und fühlt sich mit einem Male als Heiratsvermittler. Er telegraphiert nämlich an Lydias Vater: "Wenn Sie nicht Ihre Kautions von 50.000 Mark verlieren wollen, so decken Sie schnell das viel geringere Deficit der Bank und machen Sie Ihre Tochter glücklich". Darauf kommt binnen anderthalb Stunden die Antwort: "Wenn Paul sein Ehrenwort gibt, dass er das Geld nicht genommen hat, ersetze ich das Fehlende und er soll meine Tochter erhalten. - Paul zögerte nicht, sein Ehrenwort zu geben.

UNE HISTOIRE ROMANESQUE.

Le jeune Fritz Hammerlé, caissier à la banque de X, est mal à l'aise, car il vient de constater que sa caisse n'est pas juste, qu'il y manque une assez forte somme. Il fait et refait ses comptes, mais en vain, le résultat est toujours le même. Alors il commence à broyer du noir: il pense à la rapide carrière qu'il a faite et croit sa situation sérieusement compromise, car c'est lui qui est responsable des détournements, si détournement il y a. Que dira le directeur? se dit-il. Et sa vieille mère, et tout le monde enfin? Toutes ses questions le tourmentent affreusement. On le prendra sans doute pour un voleur. A cette idée il souffre cruellement, car c'est un jeune homme qui tient beaucoup à son honneur. A force de réfléchir, et désespérant de trouver le fin mot de l'énigme, il perd tout à fait la tête, et décide de s'enfuir en attendant que l'affaire soit débrouillée et que sa réhabilitation soit prononcée. Alors seulement il retournera à X.

Sitôt dit, sitôt fait. Sans en prévenir d'autres personnes que sa petite fiancée Berthe Poulain, il fait à la hâte les préparatifs de son départ. Berthe est une courageuse petite personne en qui il a pleine et entière confiance. En apprenant l'infortune de son cher Fritz, elle promet de le suivre jusqu'au bout du monde. Ils conviennent alors d'un code télégraphique secret dont il va se servir pour lui dire de venir le rejoindre aussitôt qu'il aura trouvé un lieu sûr. Cela fait, il part. Le lendemain à la banque, consternation générale. Le directeur est stupéfait. Il se rend immédiatement au commissaire de police, et sans perdre une minute, celui-ci se met en communication avec le chef de la police secrète, M. Beaudouin, qui est, au plus stricte sens du terme, l'homme qu'il faut pour éclaircir l'affaire. M. Beaudouin ne tarde pas à apprendre que Fritz Hammerlé est fiancé avec la jolie Mlle Berthe Poulain, fille d'un homme immensément riche, et il s'en va sans délai la trouver. En se trouvant en face de la jeune fille

M. Beaudouin prend son air le plus sévère, et lui dit solennellement: Au nom de la loi, je vous enjoint de me dire où est actuellement votre fiancé, Fritz Hammerlé! Sans hésiter Berthe lui remet alors un télégramme qu'elle vient de recevoir de son ami, et selon lequel il est à Hambourg d'où il compte partir pour Londres. Mais déchiffré selon le code convenu entre eux, le télégramme porte qu'il est au Havre où il attendra son arrivée, après quoi ils partiront ensemble à Rio.

M. Beaudouin se saisit de la dépêche et demande ensuite au père de Berthe une somme considérable en garantie que celle-ci ne s'évade pas. Puis il retourne tranquillement à son bureau. Il télégraphie à la police de Hambourg et donne des instructions à un de ses meilleurs limiers qui doit prendre le premier train partant pour Londres, pour le cas que Fritz ait réussi à tromper la vigilance de la police hambourgeoise.

A peu près simultanément arrive la réponse de Hambourg selon laquelle aucune personne répondant au signalement donné n'a été à Hambourg pendant la semaine écoulée. M. Beaudouin reste interdit. Le télégramme est donc faux. M. Beaudouin se gratte l'oreille: en somme, ce n'est pas la première fois que pareil cas lui arrive, se dit-il. Il essaie alors de déchiffrer autrement la dépêche, d'abord en prenant toutes les deux lettres, mais le résultat est nul. Puis subitement il a l'idée de prendre toutes les lettres initiales et de les composer ensemble, et le truc est découvert d'emblée. Le drôle est donc au Havre, se dit-il, et vite en route pour le Havre! Il n'y a pas une minute à perdre. Il gagne son train, et le hasard veut qu'il monte dans le même compartiment que Berthe. Celle-ci se rend parfaitement compte qu'elle est prise, mais trouve cependant le moyen de s'évader. Elle sort sur la plateforme et de là elle s'élance sur le toit du train où des postiers se préparent à lancer des sacs aux postiers du train venant de la direction opposée. Cependant Beaudouin ne l'a pas perdue de vue,

et au bout de quelques heures ils se trouvent de nouveau face à face. Ils vont maintenant ensemble au Havre, où ils sont reçus par Fritz qui est un peu surpris de voir sa fiancée en compagnie d'un policier. Et sa surprise se change en stupéfaction quand le policier les invite tous les deux à déjeuner avec lui à l'hôtel. En effet M. Beaudouin n'a pas tardé à s'apercevoir que Fritz n'est nullement un criminel dangereux et que Berthe est une jeune fille très courageuse qui n'accepterait jamais un vulgaire voleur. Aussi décide-t-il de venir en aide aux jeunes gens pour qu'ils soient heureux. Il télégraphie donc au père de Berthe qu'il vient d'attraper les fugitifs, et il ajoute que M. Poulain ferait bien de payer l'argent manquant à la caisse de la banque au lieu de la grosse somme déposée en garantie contre l'évasion éventuelle de sa fille, et d'être tout à fait gentil en donnant son consentement à l'union des deux fidèles amoureux qui se rendraient alors en Amérique pour y chercher fortune. Et il termine ainsi la dépêche: "Je réponds de la bonne foi, de Fritz Hammerlé!" La réponse arrive déjà au milieu du dîner. La joie des jeunes gens est immense, non seulement M. Poulain promet de régler l'affaire avec la banque mais encore il donne sa bénédiction paternelle au jeune couple.

Le lendemain ils partent pour l'Amérique pour commencer une nouvelle existence. Sur le quai le brave M. Beaudouin leur fait des signes.

-----ooOoo-----

A/S NORDISK FILMS CO.

COPENHAGUE

BERLIN. LONDRES. NEW YORK. PARIS.

VIENNE. BUDAPEST. MOSCOU.

BARCELONE. SOFIA.

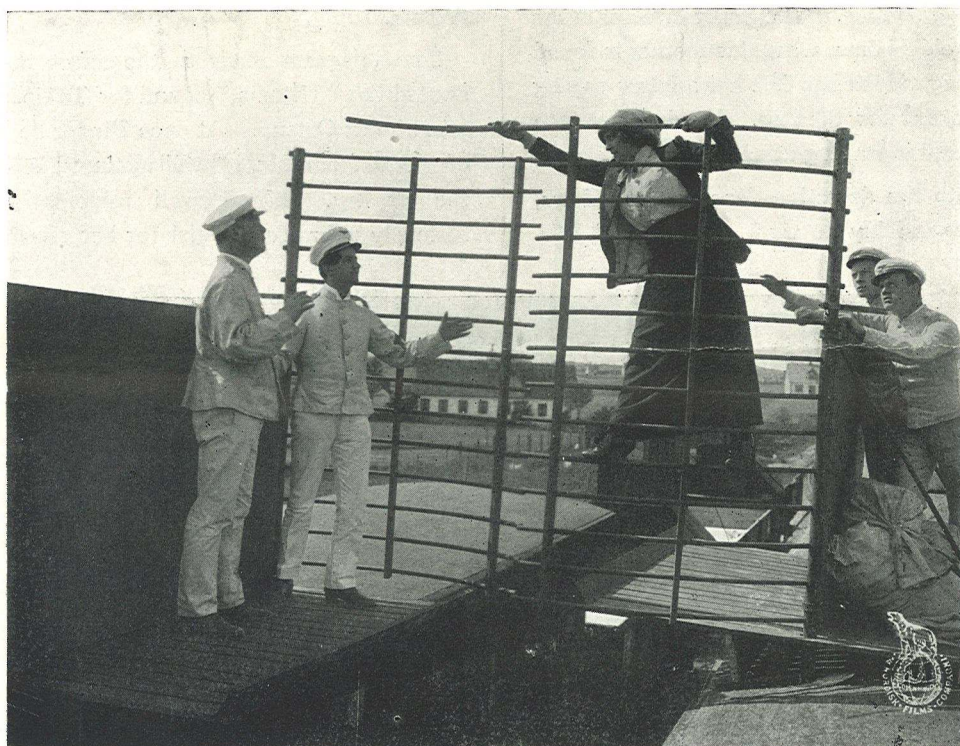

NORDISK

A SPLENDIDLY ENACTED DETECTIVE DRAMA,

"WANTED"

Novel Situations and a Hairbreadth Escape.

THE DARING LEAP FROM ONE MOVING TRAIN TO ANOTHER WILL PROVE A THRILLING SENSATION
WHEREVER THE FEATURE IS SHOWN.

See also, at back, description of

"WON BY WAITING"

Comedy Subject, First-Class Plot and Beautiful Settings.

NORDISK FILMS COMPANY,

25, CECIL COURT, CHARING CROSS ROAD, LONDON, W.
'PHONE—CITY 172.

'GRAMS—"NORFILCOM."

A Romance of a Flight from Justice, containing a Big Thrill, an Original Plot, and some Fine Acting by the Nordisk Players.

"WANTED!"

Cast.

ARNOLD KENT, Bank Cashier.

EMILY POWELL, his Fiancée.

PINNER, Chief of Detectives.

Police, Mail Officers, Detectives, Servants, etc.

It is Monday morning and tradesmen clamour at the bank counters. Consternation reigns supreme. A big deficit is discovered, and the chief cashier, Arnold Kent, has not put in an appearance. The angry director sends his manager to Arnold's home, where his mother is found in tears. The young official has left her a letter saying that he cannot account for the loss. He dare not face the consequences, and is leaving at once to go abroad.

A hurried visit to the detective department follows, and the sleuths are quickly at work. The chief, Mr.

faith in her lover. She at first denies all knowledge of his whereabouts, but, finally, under Pinner's strong but kindly cross-examination, she produces a wire from Arnold.

The telegram reads to the effect that he has gone aboard the "Ultonia," bound for Tokio, and asks her to join him at Ostend. At once Pinner demands a security of £500 from Mr. Powell against his daughter leaving the country. Mr. Powell reluctantly consents, and furiously upbraids the girl for her share in the events.

"DOWN THE MAIL CHUTE."

Pinner himself, deems the case of sufficient importance to warrant his personal attention, and at Mrs. Kent's house he finds the photo of a young girl, handsome, and with a strong character.

At last the chief finds her in the person of the daughter of Mr. Powell, a prominent merchant. He recognises the strong love of the girl for her fiancé, and her implicit

The butler is placed on guard over her, and Pinner rings up his men to get upon the track of Arnold Kent. Emily, however, proves one too many for her guard and cleverly outwits him. The ruse results in the corpulent man-servant being fixed hard and fast in a small cellar window while Emily Powell calmly walks out of the front door of the mansion.

Pinner, ere a few hours have passed, gets a wire saying, "No person description sent, stayed at Alterhaus. C. I. D., Hamburg." At once he thinks of the telegram and to his amazement finds it to be in a clever secret code. He has been upon the wrong scent, and finds the meaning to be, "Havre, steamer 'Rio.' Hotel suite 20, come or dead!" A hurried disguise, and Pinner himself, disguised as an elderly tourist, arrives at the station just in time to prevent his man departing for Hamburg. The astonished detective, loth to give up his trip, hears the words, "Going London, quick, back to office!" and his chief is gone.

Pinner jumps into the first carriage handy and is astounded to see Emily Powell. He does not arouse her suspicions, but a few words and she knows the

is unhurt and receives the congratulations of the postal employees. They are, however, despite her entreaties to be allowed to leave the train, compelled to hold her prisoner, and Pinner alights hurriedly at the first stop to send a wire which results in the girl being handed into his custody some few hours later. Several times does the girl attempt to escape from him and he at last is compelled to adopt stern measures, and she finds herself at last in a police cell.

Later, they resume their journey and at a big terminus Arnold steps forward to greet his fiancée. Pinner, unrecognised owing to his disguise, steps forward and claims his prisoner. The trio are soon in the hotel, where the detective questions the young man. A startling dénouement follows, when Pinner wires Mr. Powell

"ARRESTED ON A CHARGE OF COMPLICITY."

truth. Pinner is himself upon her lover's track. She faints and the detective goes for water. At once the brave girl is fleeing along the corridor and is soon upon the roof of the carriages. The train rocks from side to side, but, undaunted, she at last gains the platform from which the mail bags are transferred. At the risk of her life she grasps the grille which is now swung out by the mail officials, and before the men can realise what has happened she has been caught at express speed by the carrier of the train coming from the opposite direction.

A terrified sorter sees her form slide down the mail chute into the van and a rush follows. The brave girl

to practically insist upon his paying Arnold's deficit or forfeiting a huge security on account of Emily's escape. The reply soon comes and the kindly detective hands it to the girl. Arnold is amazed to see her kiss his captor, but he soon understands the wire and Pinner informs him that he is no longer "wanted." A touching finale follows with Arnold and Emily upon the deck of an American bound steamer and Pinner waving them farewell from the quay. The scenes in the powerful drama are splendidly played, the quality is "Nordisk," and the chief sensation, the leap from one moving train to another, is cleverly done at very evident risk.

Released September 8th.
Code Word, Wanted.

Length 2,739 feet.
Price 4d. per foot,
plus toning.

Passed by the B.B. of Film Censors.

"WON BY WAITING."

A Clever Comedy, set amidst Beautiful Surroundings.

Cast.

FRED BROWN, a Farmer.

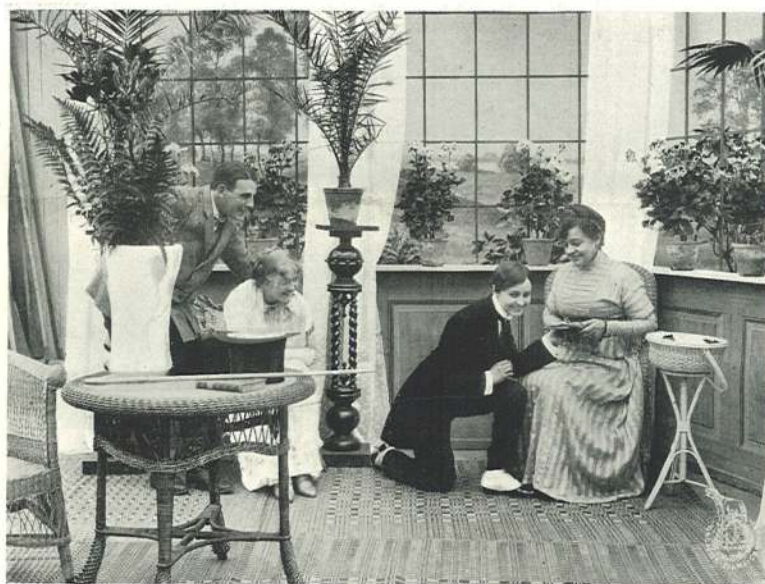
MARY BROWN, Actress (Fred's Sister).

DORIS WATSON, his Sweetheart.

MRS. WATSON, Mother to Doris.

The actress comes on a visit to Fred, her brother's farm, and is warmly greeted by Doris, his charming sweetheart. She hears that Mrs. Watson will not consent to Fred's marriage until he has at least £1,000. Mrs. Watson arrives but does not see Mary. The sly minx is "making up" for another part. Ere very long a smart young man, immaculately attired, presents himself and is introduced to the buxom widow as "my

that "they are engaged." The sequel follows in a desire on the part of Mrs. Watson to acquire the Brown's farm to add to her own land. Fred sells out at a handsome profit, and is enabled to claim his love. Just as the deal is closed the widow is informed that someone is waiting to see her. Her face beams, she is about to see "her second" and inform him of the acquisition of the land, when she passes through the door and views a

A SCENE FROM "WON BY WAITING."

friend Jack Brown, Fred's cousin the actor." Next day the "Old Girl," obviously impressed, invites the two young men to dinner. Fred and Doris have a joyous time, and Mrs. Watson, dressed to look (if possible) twenty years younger, is soon engaged in a tête-à-tête with the handsome Jack. They look round the beautiful grounds, and finally return to the house with the news

charming girl in a dainty muslin gown. The words "I am Jack" almost bring about a "state of collapse," but Mrs. Watson is at last prevailed upon to allow Doris to kiss her Fred. The "Old Girl" then generously tells Fred to keep the farm and the thousand for Doris. They all see the humour of the situation, and the comedy ends most happily.

Released September 8th.
Code Word, Won.

Length, 971 feet.
Price, 4d. per foot,
plus toning.

Passed by the B.B. of Film Censors.